

CHARLES BUKOWSKI

betörés

az első emelet egyik távolabbi szobájába mentünk be. belebotlottam valamibe – talán egy zsámoly lehetett –, majdnem el is eszem. nekizuhantam egy asztalnak, belekapaszkodtam, hogy talpon maradjak.

„állati jó,” szólalt meg harry, „ébreszd csak föl az egész kurva házat.”

„mondd csak,” kezdtem, „mit keresünk mi itt?”

„lennél szíves kibaszott halkan beszélni!”

„harry, muszáj neked állandóan kibaszottozni?”

„mi vagy te, kibaszott nyelvész? Minket a suska meg az ékszerek érdekelnek.”

nem tetszett a helyzet. tiszta örület. harry igazi dilinyós volt; egyik tébolydából a másikba járt. a diliház mellett börtönben is üldögélt: felnőttisége úgy három negyedét lakat alatt töltötte. most is ő beszélt rá a dologra. különösebben nem ellenkeztem.

„ebben a nyomorult országban,” mondta, „túl sok gazdag faszi csinálta meg túl könnyen a szerencsáját.” a következő pillanatban ő is nekiütközött valaminek.

„a szarba!”

„hello? mi folyik ott?” egy férfi hangját hallottuk föntebből.

„na most benne vagyunk,” mondtam. éreztem, ahogy hónaljamból csorogni kezd a veríték.

„dehogy,” vágta rá harry, „ő van benne nyakig.”

„hello,” érdeklődött a férfi odafönről, „ki van ott?”

„nyomás,” szólt oda harry. megindult fölfelé a lépcsőn. követtem. egy folyosóra jutottunk. fény szűrődött ki az egyik szobából. harry fürgén, hangtalanul mozgott. berontott a szobába. én mögöttem. a hálósobában voltunk. egy férfi meg egy nő feküdt odabent, külön ágyon. harry a férfire emelte 38-as magnumját. „rendben, cimborá, ha nem akarod szétlövetni a golyóidat, akkor tartod a szádat. én nem viccelek.” úgy 45 körül járhatott az alak, arcvonásai erőteljesek, akár egy uralkodónak. látszott rajta, régóta a maga útját járja. felesége nagyjából 25 évesnek nézett ki: hosszú, szőke haj, igazi szépség. mintha valami reklámhirdetésből lépett volna elő.

„takarodjanak a pokolba a házamból!” fakadt ki a férfi.

„hé,” fordult felém harry, „tudod, ki ez?”

„nem.”

„tom maxson, a közismert hírbemondó a hetes csatornáról. szasz tom.”

„takarodjanak innen! MOST!” üvöltötte maxson. fölkapta a telefonkagylót. „központ –” harry odarontott, és halántékon vágta pisztolya agyával. maxson visszazuhan az ágyra. harry visszarakta a kagylót a helyére. „rohadékok, megütöttétek!” sikította a szőke. „ócska, gyáva mocskok!” világoszöld negligzét viselt. harry odasétált hozzá, és eltépte a vállpántot. megragadta a nő egyik mellét, majd elővette. „csodás, mi?” keményen pofon vágta a nőt. „tisztelettel beszélj hozzám, ribanci!” sziszegte harry. visszasétált maxson ágyához, fölül-

tette. „te meg: mondtam, hogy nem tréfálok.” maxson magához tért. „magánál fegyver van; ez mindene, amije van.”

„ostoba. ez minden, amire szükségem van. most pedig vagy hajlandók lesznek némi együttműködésre, maga meg a kurvája, vagy fordulhat rosszabbra is a helyzet.”

„maga senkiházi!” kezdte újra maxson.

„folytassa csak, folytassa, majd meglátja,” mondta harry.

„azt hiszi, megijedek pár nyomoronc gengsztertől?”

„ha nem, jobban tenné.”

„és a barátja? ő mit csinál itt?”

„mindent, amit mondok neki.”

„például?”

„például, eddie, gyerünk, smárolj le a szökét!”

„nézze, a feleségemet hagyják ki ebből!”

„ha pedig visitozni kezd, maga golyót kap a beleibe. nem viccelek. rajta, eddie, csókold meg a szökét.” a nő próbálta összefogni szakadt negligsjét.

„ne,” szólt meg, „kérem”

„sajnálom, hölgyem, muszáj megtennem, amit harry mond.” megragadtam a haját, számat pedig az ajkaihoz préseltem. ellenállt, de nem túl sok erőt tudott kifejteni. még soha életemben nem csókoltam ilyen csodálatos nőt.

„rendben, eddie, ennyi elég.” eltoltam magamtól. odasétáltam harry mellé. „hé, eddie?” nézett rám harry. „mi az a dudor a gyatyádon?” nem válaszoltam.

„odanézzen, maxson,” folytatta harry, „a felesége begerjesztette az emberemet! így hogy a fenébe dolgozzunk? mi pénzért meg ékszerekért jöttünk.”

„szemét, okoskodó senkik, rosszul vagyok maguktól. semmiben sem különböznek egy féregtől.”

„és maga mit ért el? hat órai hírek. ez miért olyan nagy dolog? politikai előnyök plusz egy seggagyu közönség. a híreket bárki el tudja olvasni. de én csinálom őket.”

„maga csinálja? mint például? milyen hírt csinál maga?”

„rengeteg hírt csinállok. ah, hadd gondolkodjam. ez hogy tetszene: betörőhúgyot ivott a híradós? na hogy hangzik?”

„inkább a halál.”

„ugyan. eddie, keríts egy üveget. ott van egy az éjjeliszekrényen. hozd ide.”

„nézzék,” szólt meg a szökeség, „kérem, vigyék a pénzünket. az ékszereket is. csak menjenek el. mi szükség van erre?”

„a nagypofájú, elkényeztetett férje az oka, hölgyem. kezd a kibaszott idegeimre menni.” odavittem az üveget, mire harry lehúzta a sliccét, és nekifogott telehugyozni az üveget. jó hosszú nyakú darab volt, harry mégis teletöltötte, egészen az üveg szájának pereméig. fölhúzta a zipzárat, miközben odasétált maxson ágyához.

„most pedig, mr. maxson, fölhörpinti a levemet.”

„azt lesheti, maga rohadék. inkább meghalok.”

„dehogyan hal meg. fölhajtja, az utolsó cseppig!”

„soha, maga söpredék!”

„eddie,” biccentett felém harry, „látod azt a szivart annak a fürdőköpenynek a zsebében?”
„aha.”

„rajta, gyűjts rá. ott egy öngyújtó.” fogtam, és rágyújtottam a szivarra. nem akármilyen fajta. nagyokat pöfékeltem. életem legjobb sodrása. még soha nem akadt dolgom hasonlóval.

„ízlik a szivar, eddie?”

„harry, ez szenzációs.”

„jó. akkor most odamész a ringyóhoz, előhalászod a mellét a negligzséje alól. emeld ki onnan. most átnyújtom a húgyos palackot ennek a faszrázónak. tartsd oda szivart a nő mellbimbója elé. ha ez a faszkalap nem dönti magába a pisámat az utolsó cseppig, azt akarom, hogy égesd szét a bimbóját a szivarral. tiszta?” fogtam a mondandóját. odamentem mrs. maxson elé, kihalásztam a mellét a szakadt ruhanemű alól. futkosni kezdett a hátamon a hideg látványtól – még soha nem akadt össze a tekintetem női mellel. harry maxson kezébe nyomta az itókát. maxson feleségére pillantott, megbillentette az üveget, és kortyolni kezdett. a szökének még a lábujjai is rezegtek. annyira, de annyira jól esett fogni a mellét. a sárga folyadék egyre csak csorgott lefelé a műsorvezető torkán. a felénél megállt levegőt venni. cefetül nézett ki. „mindet,” szólt rá harry, „hajrá; jólesik az, még az utolsó korty is.” maxson ismét a szájához emelte, és benyelte a maradékot. az üveget a földre ejtette. „most se gondolok mást, maguk csak hitvány szarháziak,” mondta maxson levegő után kapkodva. én még mindig a feleség didkóját markolásztam. a nő kirántotta magát.

„tom,” szólt oda a férjének, „befejeznéd végre a magánháborúdat? a lehető legostobább dolgot műveled!”

„oh, mert fölülkerekedtek, he? ezért jöttél hozzám, mi? mert a győztes oldalon álltam?”

„persze, hogy ezért ment hozzád, te seggfej,” vágott közbe harry. „nézz a hájas beleidre. azt hitted, a tested kell neki?”

„azért akad valamim,” mondta maxson. „ezért vagyok első híradózásban. Ez nem szerencse dolga.”

„de ha nem ment volna hozzá az elsőszámúhoz,” replikázott harry, „hozzáment volna a másodikhoz.”

„ne figyelj rá, tom,” szólt közbe a szöke.

„nyugalom,” mondta maxson, „tudom, hogy szeretsz.”

„köszí, apuci,” jött a válasz.

„jól van, nana.”

„nana,” mondta harry, „tetszik a 'nana' név. van stílusa, stílusos és dögös. ez jut a gazdagoknak, nekünk meg a kifakultak.”

„miért nem lép be a kommunista pártba?” kérdezte maxson.

„ember, nekem eszem ágában sincs évszázadokon át várakoznom valamire, amiről ráadásul a végén kiderül, hogy nem működik. nekem most kell minden.”

„ide figyelj, harry,” szólaltam meg, „mit csinálunk itt: elcsacsogunk egy házaspárral ácsorgás közben. így nem jutunk egyről a kettőre. szarok rá, mit gondolnak a világról. marjuk föl a szajrét, aztán söprés innen. minél tovább tököldünk, annál nagyobb eséllyel húzzuk magunkra a zsarukat.”

„eddie,” válaszolta harry, „az elmúlt öt-hat évben ez az első igazán értelmes hozzá-szólásod.”

„a rohadt életbe,” fakadt ki maxson, „maguk csak nyomoroncok, akik az erősökön élőködnek. ha én nem lennék, maguk aligha létezhetnének. maguk azokra emlékeztetnek engem, akik politikai és szellemi vezetőket gyilkolásznak. ez a legaljább fajta gyávaság; ez a legkönnyebb dolog a világon, ehhez kell a legkevesebb tehetség. a gyűlöletből, az irigységből fakad; acsarkodás, keserűség és fölülmúlhatatlan ostobaság a mozgatórugói. ez a társadalmi létra legalsó foka, bűzlik, rothadt szag árad belőle, én pedig szégyellem, hogy ugyanahhoz a törzshöz tartozunk.”

„ember,” mondta harry, „ez volt ám a beszéd. úgy dőlt belőled a szar, akkora kupaccá állt össze, hogy nincs annyi húgy a világon, ami szét tudná fröccsenteni. elkényeztetett szaralak. van fogalmad róla, hány ember él a golyóbison szikrányi esély nélkül? csak mert ahova és ahogyan születtek? csak mert nem volt részük oktatásban? csak mert soha nem volt semmijük és soha nem is lesz, ráadásul mindenki baszik rájuk, erre te elveszed a fölkelhető legpompásabb húst, és szarsz a korodra?”

„fogják a szajrét, és menjenek,” mondta maxson, „az összes gennyedék, akinek nem sikerül, azért még tud fabrikálni magának valami alibit.”

„oh, várjunk csak,” válaszolt harry, „mindennek súlya van. mi most csináljuk meg a szerencsénket. te nem értesz semmit.”

„tom,” szólalt meg a szőkeség, „csak add oda nekik a pénzt, az ékszereket... hadd menjenek el végre... kérlek, kapsold ki végre a hetes csatornát.”

„ez nem a hetes csatorna, nana. hadd tudják csak meg. muszáj megmondanom nekik.”

„eddie,” szólott oda harry, „kutasd át a fürdőszobát. keríts némi ragasztószalagot.” kísértaltam vissza a folyosóra megkérni a fürdőszobát. a gyógyszeres szekrénykében akadt is egy jó széles tekercs ragasztószalag. harry kezdte rám hozni az idegbajt. soha nem tudtam, mi lesz a következő lépése. visszaballagtam a hálószobába, kezemben a szalag. harry kirángatta a telefonzsinórt a falból. „most pedig,” monda harry, „kapsold ki a hetes csatornát.” úgy is tettem. jól körbeszalagoztam a száját.

„most a kezeit. a kezeit a háta mögé.”

harry odasétált nanához, előbuggyantotta mindkét mellét. ezután arcon köpte. nana a takaróba törölte arcát.

„jó,” mondta harry, „most ez jön. csak a száját, a kezeit hagyd szabadon. egy kis küzdelem nem árt.” elkészítettem a nőt is. harry az oldalára fordította az ágyon fekvő maxsont; így szemben találta magát nanával. harry elvette maxson egyik szivarját, meggyújtotta.

„úgy vélem, maxson igazat beszélt,” mondta harry. „mi csak csalihalak vagyunk. férgek. undormányok, talán gyávák is.” nagyott szippantott a szivarból. „a tied, eddie.”

„harry, nekem ez nem megy.”

„menni fog. csak még nem tudod, hogyan kell. soha senki nem tanított rá, hogyan kell. műveletlen vagy. én vagyok a te tanítómestered. ő a tiéd. ilyen egyszerű.”

„csináld te, harry.”

„nem. neked többet jelent ez a nő.”

„miért?”

„mert te olyan együgyű balfasz vagy.” odasétáltam az ágyához. micsoda szépség, én meg merő ótvár: úgy éreztem magam, mintha szarral lenne bekenve az egész testem. „nyomás,” biztatott harry, „duráld neki magad, te barom.”

„harry, én félek. ez nem helyes; ő nem az enyém.”

„dehogynem a tied.”

„miért?”

„fogd ezt föl úgy, mint valami háborút. megnyertük a háborút. kinyírtuk az összes macsójukat, a nagymenőiket, mindegyik hősíket. csak nők és gyerekek maradtak. a gyerekeket kinyírjuk, a vén szatyrokat meg kizavarjuk az útszélre. mi vagyunk a hódító hadsereg. és a legcsodálatosabb nők immáron a mi tulajdonaink... a te tulajdonod. teljesen reményvesztett, vedd magadhoz.” odasétáltam hozzá, és leemeltem róla a takarót. mintha csak a halálom után rögvést a paradicsomban találtam volna magam: ott feküdt előttem ez a mágikus teremtmény. megragadtam a negligzét, és letéptem róla.

„dugd meg, eddie!” minden hajlata tökéletes ívű, minden pont a helyén. túlmutattak önmagukon. a csodás égboltra emlékeztettek, tüneményesen áramló folyókra. nem akartam mást, csak nézni a testét. féltem. Ott álltam, miközben szarv nőtt a gatyámban. nem állt jogomban. „gyerünk,” szólt rám harry. „verd be neki! ugyanolyan, mint bármelyik másik nő. játszadozik, hazudozik. egyszer megöregszik, és új, fiatal csajok veszik majd át a helyét. és meg is fog halni. addig dugd meg, amíg még itt van!” megragadtam a vállainál, próbáltam összenyalábolni. de erőt merített valahonnan. nekem feszült, fejét hátravetette. ennél jobban már nem is iszonyodhatott volna.

„nézd, nana, ehhez nekem semmi kedvem... de megteszem. sajnálom. fogalmam sincs, mitévő legyek. kívánlak, és szégyellem magam.” hangok szűrődtek át a szalagon, továbbra is próbált eltolni magától. annyira gyönyörű volt. amit én nem érdemeltem. tekintetünk összeakadt. azt olvastam ki a szemeiből, amin én is gondolkodtam: olyan emberi jog nem létezett, ami igazolna engem.

„ne tőkölj,” szólt rám harry, „hasíts be neki! imádni fogja.”

„nekem ez nem megy, harry.”

„jó, akkor te figyeled a hetes csatornát.” leültem tom maxson mellé. egymás mellett lógattuk a lábunkat az ágyán. apró hangok törtek át leszalagozott száján. harry odasétált a nőhöz. „rendben, ringyókám, nézetem szerint nekem kell téged megtermékenyítenem.” nana erre kipattant az ágyból, és rohanni kezdett az ajtó felé. harry elkapta a hajánál fogva, megpördítette, és lekevert neki egy embereset. nana nekivágódott a falnak, majd lecsúszott a földre. harry fölemelte, hogy adjon neki még egyet. maxson egyre jobban hörgött, majd hirtelen kiszökött az ágyból. leszegett fejjel, futva támadt harryre. harry tarkón vágta, erre összecsuklott.

„szalagozd össze a dalia bokáit,” szólt rám harry. körbetekertem maxson lábait, és visszalöktem az ágyára. „ültesd föl, azt akarom, hogy lássa.”

„nézd, harry,” próbáltam győzködni, „húzzunk innen. minél tovább maradunk –”

„befogod a pofádat” harry visszavonszolta a szökét az ágyra. az alsónemű még nem került le róla. harry most tépte le a bugyit, majd maxsonhoz vágta. a lábainál landolt.

maxson nyögő hangok közepette fészkelődött az ágyon. izomból gyomron vágtam. harry letolta a nadrágját és az alsógatyáját. „riherongy,” förmedt a nőre, „ezt most jó mélyre beléd fogom sülyesztetni, te pedig érezni fogod, és nem tehetsz ellene semmit. befogadod, mindenestül! kapsz egy kis krémet oda legbelülre!” harry a hátára fektette a nőt; aki még mindig ellenállt. érkezett a következő ütés. a nő feje hátrahanyatlott, harry szétfeszítette a lábait. próbálta begyötörni a farkát. komoly gondjai akadtak. „engedd el magad, te szuka; tudom, hogy akarod! emeld föl a lábaidat!” keményen megcsapta, kétszer. a lábak emelkedni kezdtek. „így már sokkal jobb, te kurva!” harry egyre csak döfködött. végül sikerült behatolnia. lassan mozgott, ki és be. maxson fölnyögött, próbált kitörni. kapta a következő gyomrost. harry diktálta a ritmust. a szőke mintha fájdalmasan fölhördült volna. „tetszik, mi, kurva? finomabb libanyak, mint amit az öregedtől valaha is kaptál, ha? érzed, hogy dagad?” nem bírtam tovább. fölálltam, elővettem a dákómat és maszturbálni kezdtem. harry olyan ütemben döngötte az arát, hogy feje ide-oda táncolt. ismét arcon ütötte, majd visszavonult. odasétált az ülő tom maxsonhoz. „figyeled, mekkora! most pedig visszatuzskolom és belélövellek, tommy kölyök! többé már nem leszel képes úgy lefeküdni nanával, hogy ne gondolnál rám! hogy ne gondolnál erre itt!” harry maxson arcára tette a péniszét, „és miután végeztem, talán még szivola is leszi!” megfordult, visszasétált a feleséghez, majd fölébe kerekedett. még egy pofon, aztán vad pumpálás. „te ócska, büdös ribanc, elsülök!” és: „oh, a szarba! oh, istenem! oh, oh, oh!” rázuhant nanára, ott feküdt a testén. néhány pillanattal később már le is fordult róla. felém fordult. „biztos nem akarod?”

„kösz, nem, harry.” harry fölnevetett. „nézz magadra, te ökor, kiráztad!” harry röhögve bújt vissza a nadrágjába. „rendben, ragaszd körbe a csaj kezeit meg bokáit. lelépünk.” megtettem, amit mondott.

„de, harry, mi lesz a pénzzel meg az ékszerekkel?”

„vedd el a tárcáját. lelépünk innen. ideges vagyok.”

„de, harry, vigyünk el mindent.”

„nem, csak a tárcát. kutasd át a nadrágját. keresd meg a pénzt.” megtaláltam a tárcát.

„ebben csak 83 dollár van, harry.”

„azt elvisszük, aztán söprés. ideges vagyok. érzek valamit a levegőben. mennünk kell.”

„a picsába, harry, ez nem zsákmány! most tisztára nyalhatjuk a helyet!”

„azt mondtam: ideges vagyok. érzem, szorul a hurok. te maradhatsz. én már itt se vagyok.” megindultam utána a lépcsőn lefelé.

„legközelebb majd kétszer is meggondolja ez a gennyláda, mielőtt sértegetni kezd valakit,” mondta harry. ráakadtunk a fölfeszített ablakra, amelyiken bemásztunk. keresztül-vágtunk a kerten, majd ki a vaskapun.

„jó,” mondta harry, „menjünk, de csak elengedetten. gyújts rá. próbáljunk normálisan viselkedni.”

„miért lettél olyan ideges, harry?”

„kuss!”

négy háztömböt haladtunk. visszaértünk a kocsiig. harry beült a vezető ülésre, majd elhajtottunk.

„hova megyünk?” kérdeztem.

„az ipartestületi moziba.”

„mit adnak?”

„a fekete selyemharisnyát annette havennel.” a hely odalent volt egészen lankershimben. Leparkoltunk, kikászálódttunk a járműből. harry megvette a jegyeket. besétáltunk.

„popcorn?” kérdeztem harryt.

„nem.”

„én veszek magamnak.”

„vegyél.”

harry megvárta, amíg veszek egy jó nagy adaggal. hátul találtunk pár helyet. szerencsénk volt. éppen csak elkezdődött a vetítés.

Domokos Tamás fordítása

Henry Charles Bukowski Jr. (1920. augusztus 16., Andernach – 1994. március 9., San Pedro) A lengyel származású Henry Bukowski és a német Katherine Fett fiaként Heinrich Karl Bukowski néven anyakönyvezték. 1939-től 1941-ig a Los Angeles City College újságírás és irodalom szakos hallgatója. Miután kilépett a felsőoktatásból, a háború éveit csavargással, novellaírással, ivással és a legkülönbözőbb munkákkal telte. Első publikációja Whit Burnett *Story* című lapjában jelent meg, 1944-ben, ezután körülbelül tizenöt évig Bukowski nem küldi el írásait egyetlen orgánumnak sem, 1946-tól pedig alig ír. Fékevesztett italozása 1955-ben majdnem megöli. Harmincöt évesen kezd el verseket írni. 1958-ban tizenkét évre munkába áll a postánál. 1959-ben megjelenik első gyűjteményes kötete, a *Flower, Fist And Bestial Wail*. Ezután sorra jelennek meg szövegei, de a viszonylagos hírnevet csak az *Open City* című lapban közölt *Egy vén kujon jegyzetei* hozzák meg számára. 1970-től főállású író. Három hét alatt születik meg első, nagysikerű regénye, a *Post Office*. Lassanként a világ legolvasottabb szerzőjeként kezdik számon tartani: egyedül német nyelvterületen már több mint 3.000.000 példányban keltek el eddig művei. Legutóbb magyarul: *Tótumfaktum*. Szerk.: Virág Zoltán, ford.: Domokos Tamás, Fenyvesi Ottó, Virág Zoltán. Fosszília különszám, Szeged, 2003. (A szerk.)